

Рим рӯъёро барқарор месозад — Рақами сездаҳ

Ихтилофоти Рум: дарки имтиҳони ниҳони тасвири ҳайвон

Jeff Pippenger

2024-09-01

Ҳангоме ки мо баррасии баҳсҳои гуногунро, ки дар таърихи адвентистӣ рух додаанд, сатр бар сатр ба ҳам меоварем, то фаҳмиши худро дар бораи масъалаи ҷорӣ ба анҷом расонем, мо вижагиҳои баргузидаи панҷ хатти нубуввати гирифтаем. Хатти аввал ҳамчунин хатти охир аст, зеро ҳар ду баҳс бевосита бар ояти ҷордахуმი боби ёздаҳи Дониёл — «ғоратгарони қавми ту» — асос ёфта буданд. Мо баҳсҳои Уриё Смит ва Ҷеймс Уайт ва баҳси «қурбонии доимӣ»-ро дар китоби Дониёл баррасӣ кардем. Мо ҳамчунин баҳсро баррасӣ кардем, ки баъд аз кушода шудани муҳриҳои шаш ояти охири Дониёл ёздаҳ дар соли 1989, вобаста ба подшоҳи шимол, ба миён омад. Сипас мо ҷаҳор ҳашароти китоби Юилро баррасӣ кардем. Бисёр чизҳои бештаре ҳастанд, ки метавонист ба ҳар яке аз ин хатҳо афзуда шавад, аммо мо фақат баъзе хусусиятҳоеро ҷудо месозем, ки ба мавқеъҳои мусоидат карданд, ки ҳақиқатҳоеро, ки бо мавзӯи Рум пайванд доранд, рад намуданд.

Панҷ таърих, вале аввалин ҳамзамон охирин низ буда, шаш хатро ифода мекунад. Муҳити нубуввати ин хатҳои ҷидол айёми охир аст; бинобар ин, ин хатҳо бояд дар вақти имтиҳони сурати ҳайвон татбиқ карда шаванд.

«Худованд ба ман равшан нишон дод, ки сурати ҳайвон пеш аз баста шудани вақти имтиёз ташаккул хоҳад ёфт; зеро ки он барои халқи Худо озмоиши бузург хоҳад буд, ки ба воситаи он сарнавишти абадии онҳо муайян карда хоҳад шуд....»

«Ин озмоишест, ки қавми Худо бояд онро пеш аз муҳр зада шуданашон дошта бошанд». Manuscript Releases, volume 15, 15.

Санҷиши ташаккули сурати ҳайвон, мисли шаш хатти дигари баҳс, санҷишест вобаста ба мавзӯи нубуввати Рум. Санҷиши бузурге, ки пеш аз муҳр шудани қавми Худо ба амал меояд, дар бораи ташаккули сурати ҳайвони румӣ мебошад. Ҳайвон қудрати папавӣ аст, ва Иёлоти Муттаҳида, ҳангоме ки ба сӯи қонуни якшанбеи наздикшаванда пеш меравад, сурати қудрати папавиро ташаккул медиҳад.

«Барои он ки Иёлоти Муттаҳида сурати ваҳширо ба вучуд оварад, қудрати динӣ бояд ҳукуматрои шахрвандиро то он андоза зери назорати худ дарорад, ки салоҳияти давлат низ аз ҷониби калосо барои расидан ба мақсадҳои худ ба кор бурда шавад». The Great Controversy, 443.

Қонуни якшанбешавӣ дар Иёлоти Муттаҳида нишон медиҳад, ки сурати ваҳшӣ дар Иёлоти Муттаҳида ба таври комил шакл гирифтааст.

«Аммо дар худӣ амали ҷорӣ намудани як вазифаи динӣ ба воситаи ҳокимияти дунявӣ, калисоҳо худ ба ҳайвон сурате ба вучуд меоварданд; бинобар ин, ҷорӣ кардани риояи рӯзи якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида ҷорӣ намудани парастии ҳайвон ва сурати ӯ хоҳад буд». *The Great Controversy*, 449.

Ҳангоми қонуни якшанбе, сурати ҳайвон дар Иёлоти Муттаҳида қомилан шакл гирифтааст, ва он гоҳ Иёлоти Муттаҳида ба таври пурра аз Худо ҷудо мешавад ва қори пешгӯёнаи худро оғоз мекунад, то тамоми ҷаҳонро маҷбур созад, ки сурати ҳайвонро ташкил диҳад. Ҳангоми қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида, Шайтон қори аҷоибӣ худро оғоз мекунад, то миллатҳои ҷаҳонро раҳнамун созад, ки раванд ташаккули сурати ҳайвонро тақрор намоёнд, ки ҳамаи миллатҳои ҷаҳонро дарбар мегирад.

«Бо фармоне, ки барқарор шудани Папиро бар ҳилофи шариати Худо ба иҷро мерасонад, миллати мо худро қомилан аз ростқорӣ ҷудо хоҳад кард. Ҳангоме ки протестантизм дасти худро аз болои он варта дароз карда, дасти қудрати Румро хоҳад гирифт; ҳангоме ки он аз болои жарфно мегузарад, то бо Спиритизм дастфишорӣ кунад; ҳангоме ки, зерӣ таъсири ин иттиҳоди сегона, кишварӣ мо ҳар як принципи Конституцияи худро ҳамчун ҳукумати протестантӣ ва ҷумҳуриявӣ рад хоҳад кард ва барои густариши дурӯғҳо ва фиребҳои папагӣ тадбирҳо хоҳад андешид, он гоҳ мо метавонем бидонем, ки вақти амали аҷоибонаи Шайтон фаро расидааст ва интиҳо наздик аст». *Testimonies*, volume 5, 451.

Дар қонуни наздикшавандаи рӯзи якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида, Шайтон, дар ҳамқорӣ бо Иёлоти Муттаҳида, ҳар миллатро маҷбур хоҳад кард, ки намунаи Иёлоти Муттаҳидаро дар барпо намудани низомӣ иттиҳоди калисо ва давлат ва дар татбиқ кардани ибодати рӯзи якшанбе пайравӣ намоёнд.

«Шайтон мӯъҷизаҳоро ба амал хоҳад овард, то онҳоро, ки бар замин соқинанд, фирефта созад. Спиритизм қори худро ба ҷо хоҳад овард, ба ин васила ки мурдагонро намоёндагӣ хоҳанд кард. Он созмонҳои динӣ, ки аз шунидани паёмҳои огоҳкунандаи Худо сарпечӣ мекунанд, зерӣ фиреби саҳт қарор хоҳанд гирифт ва бо ҳокимияти шаҳравандӣ муттаҳид хоҳанд шуд, то муқаддасонро таъқиб намоёнд. Калисоҳои протестантӣ бо қудрати папагӣ дар таъқиби ҳалқи Худо, ки аҳқомро риоя мекунанд, муттаҳид хоҳанд шуд. Ин ҳамон қудратест, ки низомӣ бузурги таъқибро ташкил медиҳад ва бар вичдонҳои одамон зулми рӯҳонӣ ҷорӣ хоҳад кард.»

«Ӯ ду шоҳӣ монандӣ барра дошт, ва ҳамчун аждаҳо сухан мегуфт». Гарчанде одамон худро пайравони Барраи Худо вонамуд мекунанд, онҳо аз рӯҳӣ аждаҳо пур мегарданд. Онҳо даъво мекунанд, ки ҳалим ва фурутананд, аммо бо рӯҳӣ Шайтон сухан мегӯянд ва қонун мегузоранд ва бо амалҳои худ нишон медиҳанд, ки онҳо баръаксӣ он ҷизе ҳастанд, ки даъво мекунанд. Ин қудрати баррамонанд бо аждаҳо ҳамроҳ мешавад, то бар зидди онҳое ҷанг кунад, ки аҳқомӣ Худоро нигоҳ медоранд ва шаҳодати Исои Масеҳро доранд. Ва Шайтон бо протестантҳо ва папистҳо муттаҳид мешавад ва бо онҳо дар ҳамонагӣ амал мекунад ҳамчун ҳудои ин ҷаҳон, ба одамон амр медиҳад, гӯё ки онҳо тобеонӣ подшоҳӣ ӯ бошанд, то бо онҳо ончунон, ки худ меҷаҳад, рафтор кунад ва

онҳоро идора ва таҳти назорат нигоҳ дорад.

«Агар одамон ба зерӣ по кардани аҳкоми Худо розӣ нашаванд, рӯҳи аждаҳо ошкор мегардад. Онҳо зиндонӣ карда мешаванд, ба ҳузури шӯроҳо оварда мешаванд ва ҷарима мешаванд. “Ва ӯ ҳамаи мардумро, хурду бузург, доро ва камбағал, озод ва ғуломро водор мекунад, ки бар дасти ростӣ худ ё бар пешонии худ нишоне қабул кунанд” [Ваҳй 13:16]. “Ва ба ӯ қудрат дода шуд, ки ба сурати ҳайвон ҷон бахшад, то ки сурати ҳайвон ҳам суҳан ғӯяд ва ҳам сабаб гардад, ки ҳар кӣ ба сурати ҳайвон сачда накунад, кушта шавад” [оятӣ 15]. Ҳамин тавр, шайтон ҳуқуқи имтиёзии Яҳуваро ғасб мекунад. Марди гуноҳ бар таҳти Худо менишинад, худро Худо эълон мекунад ва болотар аз Худо амал менамояд». Manuscript Releases, ҷилди 14, 162.

Қувваи папағӣ ҳамон ҳайвон аст, Созмони Милали Муттаҳид ҳамон аждаҳо аст ва Иёлоти Муттаҳида ҳамон набиӣ козиб аст. Онҳое ки дар бораи маъноӣ зиддимасеҳ, ки ҳам Шайтон аст ва ҳам намоёндаи заминии Шайтон, яъне папаи Рум, сардарғум мешаванд, дар ниҳоят ба ҷониби зиддимасеҳ хоҳанд гузашт.

Иёлоти Муттаҳидаи Амрико он одами гуноҳ нест. Одами гуноҳ зиддимасеҳ аст, ва ӯ намоёндаи заминии шайтон мебошад. Омехта кардани қудрате, ки папаро бар таҳти замин менишонад, бо ҳуди папағӣ, аз ҷониби Павлус ҳамчун далели дӯст надоштани ҳақиқат нишон дода шудааст. Рад кардани робитаи нубуввати Рими бутпараст, ки қудрати папағиро бозмедошт, то замоне ки Рими бутпараст аз миён бардошта шавад, то қудрати папағӣ ошкор гардад, ҷунон ки дар боби дуёми 2 Таслӯникиён баён шудааст, ба маъноӣ рад кардани рехтани Рӯҳулқудс ва пазируфтани рехтани рӯҳи нопок аст, ки Павлус онро ғумроҳии саҳт меномад. Бо ин ғуфта, ҳар яке аз анбиёӣ қадим дар бораи рӯзҳои охир мустанқитар суҳан ғуфтаанд аз он рӯзҳое ки дар онҳо зиндагӣ мекарданд.

«Ҳар яке аз анбиёӣ қадим барои замони худ камтар, балки барои замони мо бештар суҳан ғуфтааст, то ки нубуввати онҳо барои мо дар қувват бошад. “Ва ҳамаи ин ҷизҳо ба онҳо ҳамчун намунаҳо воқеъ шуд; ва барои насиҳати мо навишта шудааст, бар мо, ки охирҳои ҷаҳон расидааст.” 1 Қўринтиён 10:11. “На ба ҳуди онҳо, балки ба мо онҳо он ҷизҳоро хизмат мекарданд, ки ҳоло ба шумо аз ҷониби онҳое эълон шудааст, ки бо Рӯҳулқудс, ки аз осмон фиристода шудааст, башоратро ба шумо мавъиза кардаанд; ҷизҳое ки фариштагон орзу доранд ба онҳо назар афкананд.” 1 Петрус 1:12....»

«Китоби Муқаддас ганҷҳои худро барои ин насли охирин ҷамъ оварда, ба ҳам пайваستاаст. Ҳамаи воқеаҳои бузург ва муомилоти ҷиддии таърихи Аҳди Қадим дар ин айёми охир дар қалисо такрор шуда буданд ва такрор мешаванд». Selected Messages, book 3, 338, 339.

Рими бутпараст ва марди гуноҳ дар 2 Таслӯникиён Иёлоти Муттаҳида ва Рими папии айёми охирро ифода мекунанд. Нодуруст фаҳмидани ин ҳақиқат, аз ҷумла, нишон медиҳад, ки ҳатто агар шахсе даъво кунад, ки тафсири шахсии худро бар усули «навъ ва зиддинавъ» асос медиҳад, дар асл ӯ «навъ ва зиддинавъ»-ро намефаҳмад. Иёлоти Муттаҳида дар таърихи муқаддас бо ҷандин қудрат намунавӣ тасвир шудааст. Ҳар қудрате, ки ду шох дорад, Иёлоти Муттаҳидаро дар айёми охир ифода мекунад, хоҳ салтанатҳои шимолӣ ва ҷанубии Исроил

бошанд, хоҳ Империяи Модию Форс, ё Фаронсаи бехудоие, ки бо Садӯм ва Миср муаррифӣ шудааст.

Замоне ки Иёлотӣ Муттаҳида сурате барои ҳайвон ва аз ҳайвонро ташкил медиҳад, ба воситаи оҳан ва гили боби дуҷуми Дониёл, ва ҳамчунин ба воситаи шоҳи хурде, ки дар Дониёли ҳашт ба сурати мард ва зан зоҳир мегардад, ва низ ба воситаи анбиёи Баал ва коҳинони бўстон дар шаҳодати Илёс бар кӯҳи Кармил намунавор нишон дода шудааст. Салӯмӣ дар шаҳодати ҷашни зодрузи мастонаи Хиродус намунаи Иёлотӣ Муттаҳидаро ифода мекунад. Пергамус намунаи Иёлотӣ Муттаҳида буда, созишero муайян мекунад, ки ба Тиётиро меоварад; ва Тиётира қудрати папагии айёми охиrho намунавор ифода мекунад.

Хлодвиг, подшоҳи франкҳо дар соли 496, Иёлотӣ Муттаҳидаро дар давраи Роналд Рейган ба таври рамзӣ ифода мекунад. Юстиниан дар соли 533 Доналд Трампро пеш аз қонуни рӯзи якшанбе намояндагӣ мекунад. Дар ҳар як чунин рамзгузорӣ Иёлотӣ Муттаҳида он қудратero ифода мекунад, ки бо итоат ба қудрати папавии рӯзҳои охир сар фуруд меорад. Он қудрате, ки бо итоат сар фуруд меорад, ҳамчун қудрате тасвир мешавад, ки ба Рум арзи эҳтиром мекунад. Амали «арзи эҳтиром» фаро мегирад сар фуруд овардан ба подшоҳро, ки ӯ сарвар аст.

Нишон дода шудааст, ки Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико ҳамон қудратест, ки бо ҳайвони дорои шохҳои монанди барра муаррифӣ шудааст, ва ин пешгӯӣ он гоҳ иҷро хоҳад шуд, вақте ки Иёлотӣ Муттаҳида риояи рӯзи якшанbero маҷбури мегардонад, ки Рум онро ҳамчун эътирофи махсуси ҳокимияти олии худ талаб мекунад. Аммо дар ин арҷгузорӣ ба папагӣ Иёлотӣ Муттаҳида танҳо нахоҳад буд. Таъсири Рум дар кишварҳое, ки замоне ҳукмронии ўро эътироф мекарданд, ҳанўз аз нест шудан бисёр дур аст. Ва пешгӯӣ аз барқароршавии қудрати ӯ хабар медиҳад. «Ва дидам, ки яке аз сарҳояш гӯё то ба марг захмдор шудааст; ва захми марговараш шифо ёфт: ва тамоми ҷаҳон аз пайи ҳайвон ба ҳайрат афтод». Ояти 3. Расонидани он захми марговар ба сукути папагӣ дар соли 1798 ишора мекунад.

«Пас аз ин,—мегӯяд пайгамбар,—“ҷароҳати марговари вай шифо ёфт; ва тамоми ҷаҳон аз пайи он ҳайвон ба ҳайрат афтод”» Павлус ошкоро баён мекунад, ки «марди гуноҳ» то омадани дуҷум боқӣ хоҳад монд. 2 Таслўникиён 2:3–8. То ҳуди поёни замон ӯ кори фиребро идома хоҳад дод. Ва ваҳйнигор низ, бо ишора ба папагӣ, эълон мекунад: «Ва ҳамаи сокинони рӯи замин ба вай сачда хоҳанд кард, ки номҳояшон дар китоби ҳаёт навишта нашудааст». Ваҳй 13:8. Ҳам дар Ҷаҳони Қадим ва ҳам дар Ҷаҳони Нав, папагӣ дар он эҳтиrome, ки ба ниҳоди якшанбе дода мешавад ва танҳо бар ҳокимияти Калисои Рум таъя дорад, парастии хоҳад ёфт». «Баҳси Бузург», 578.

Ҷумлаи охирии далелҳои бештари онро фароҳам меоварад, ки хоҳар Уайт ибораи «ҷаҳони кӯҳна»-ро ҳамчун Аврупо ва «ҷаҳони нав»-ро ҳамчун Амрикоҳо мефаҳмид. Чунон ки чунин аст, Иёлотӣ Муттаҳида ба қудрати папагӣ эҳтиром мегузорад ва боқии ҷаҳонро низ водор месозад, ки ҳаминро ба ҷо оваранд. Ин Иёлотӣ Муттаҳидаро ҳамчун тобеи роҳнамоии қудрати папагӣ муайян мекунад. Муайянсозӣ ва таъкиди Ишаё бар зарурати фаҳмидани «сар», то ки устувор гардед, мақсади илоҳии худро дар он меёбад, ки рамзи «сар» калиде

мегардад барои фаҳмидани хатти берунии нубувват, ва ҳамчуни хатти дохилии нубувват.

Зеро сари Сурия Димишқ аст, ва сари Димишқ Разин; ва дар муддати шасту панҷ сол Эфроим шикаста хоҳад шуд, ба тавре ки дигар қавм набошад. Ва сари Эфроим Сомария аст, ва сари Сомария писари Рамалёх. Агар имон наоваред, албатта устувор нахоҳед монд. Ишаё 7:8, 9.

Дар рӯзҳои охир, ки он замонест, ки шаҳодати ҳар як набӣ дар қувват аст, «ғоратгарони қавми ту» рӯёро барпо месозанд. Бар асоси ҳокимияти Рӯҳи Нубувват ва дар мувофиқат бо ҳақиқи бунёдии адвентизм, чунон ки бар ду чадвали муқаддаси Ҳабаккуқ намоёндагӣ шудаанд, «ғоратгарон» рамзи Рум мебошанд. Вақте ки Руми бутпараст бори аввал дар соли 200 то милод худро ба ҷараёни таърих ворид кард, онҳо Руми муносири рӯзҳои охириро намунавор нишон доданд. Ин ҳақиқати нубувватӣ ҳамон чизест, ки рӯёи нубувватии рӯзҳои охириро барпо месозад; ва агар шумо аз дидани он сарпечӣ кунед, ки «сари» Руми муосир қудрати папавист, пас, яқинан, шумо устувор нахоҳед шуд.

«Ҷаҳон аз тӯфон, ҷанг ва низоъ пур аст. Аммо тахти як сар — қудрати папагӣ — мардум муттаҳид хоҳанд шуд, то дар шахси шохидони Ё ба Худо муқобилат намоёнд».
Testimonies, volume 7, 182.

Агар шумо гӯшҳо барои шумидан дошта бошед, пас метавонед дарк намоед, ки яке аз ноқомииҳои асосии яҳудиёни давраи Масеҳ ин буд, ки онҳо «соя»-ро бо «моҳият» айният доданд. Яҳудиён пеш ва пас аз салиб ба рамзҳои низоми ибодати худ эътиمود карданд ва Намунаи Асло рад намуданд. Онҳо баҳс мекарданд, ки «соя» худи «моҳият» аст, ва бо ин амал дар сабаби илҳомбахш қавмеро барои айёми охир боқӣ гузоштанд, ки онҳо низ сояро ҳамчун моҳият айният хоҳанд дод.

Вақте ки Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико суратеро барои ҳайвон месозад, онҳо сояи ҳайвонро ташаккул медиҳанд. Онҳо сояи аслиятро ба вучуд меоранд, зеро сурат намунасозист. Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико, ҳангоме ки сурати ҳайвонро ҳамчун рамзи Руми Модерн месозад, шинохтан, маъно ба рад кардан ва маслӯб сохтани Антинамӯнаи Бузург аз ҷониби Исроили қадим мувозӣ гузоштанро дорад.

Онҳое, ки назари носоҳеҳеро таълим медиҳанд, ки гӯё Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико «ғоратгарони қавми ту» бошад, бисёр дар бораи истифодаи «намуна ва муқобили намуна» сухан мегӯянд, ва онҳо бисёр вақт Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико «сурати ҳайвон» мешиносанд ва ба гунае мепиндоранд, ки бо чунин шинохтани Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико ҳамчун «сурати ҳайвон» гӯё исбот мешавад, ки Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико «ғоратгарон» аст. Агар онҳо дар ҳақиқат худро ба он воғузур мекарданд, ки аз ҷониби усулҳои асосии «намуна ва муқобили намуна» роҳнамоӣ шаванд, онҳо зуд медиданд, ки нақши набавии Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико, ки борҳо дар Каломӣ Худо ба воситаи намуна нишон дода шудааст, Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико ҳамчун қудрате муайян мекунад, ки тахти итоати ҳокимияти папагӣ қарор дорад. Онҳо медиданд, ки бе ҳайвон ҳамчун нуқтаи истинод, «сурати ҳайвон»-ро, ки вучуд надошт, муайян кардан бемаънист. Ягона чизе, ки метавонад «сурати ҳайвон»-ро таъриф кунад, худи ҳайвон аст, зеро ин қудрати папагӣ аст, ки суратро

дар рӯъёи ойина барқарор месозад.

Хати мувозии нубувват дар бораи он ки Иёлоти Муттаҳида сурати ҳайвонро ташкил медиҳад, он вақт аст, ки шохи протестантизми ҳақиқӣ сурати Масеҳро ташкил медиҳад. Ин ташаккул махсусан дар боби даҳуми Дониёл муайян шудааст, вақте ки Дониёл «маро» — рӯъёро — мебинад, ки он рӯъёи «ойина» аст. Дониёл онҳоро намояндагӣ мекунад, ки Масеҳро мебинанд, ва бо ҳамин онҳо хислати Масеҳро инъикос мекунанд. Агар рӯъёи Масеҳ ба Дониёл пешниҳод намешуд, ӯ наметавонист хислати Масеҳро инъикос намояд. Барои он ки саду чилу чор ҳазор, ки дар боби даҳум аз ҷониби Дониёл ҳамчун ташаккулдиҳандагони сурати Масеҳ дар ботин намояндагӣ шудаанд, бояд хислати Ёро бубинанд. Бо дидан онҳо дигаргун мешаванд.

Аммо ҳамаи мо, бо рӯйи кушода ҷалоли Худовандро, гӯё дар оина, назар карда, ба ҳамон сурати Ё аз ҷалол ба ҷалол дигаргун мешавем, чунон ки аз ҷониби Рӯҳи Худованд. 2 Қўринтиён 3:18.

Таърифи ибронии рӯъёи «marah», ки Дониёл дар боби даҳум дид, чунин аст: «рӯъё; инчунин (ба маънои сабабӣ) оина: — ойина, рӯъё». Калимаи юнонӣ, ки дар ояти пешин ҳамчун glass тарҷума шудааст, маънои худро дар оина дидан дорад, яъне дидани инъикос (ба таври маҷозӣ): — дидан чунон ки дар оина.

Яъқуб ҳам хатти ҳақиқатеро, ки бо оина вобаста аст, пеш мегузорад.

Зеро агар касе шунавандаи калом бошаду иҷрокунандаи он набошад, вай монанди шахсест, ки чеҳраи табиӣ худро дар оина менигарад; зеро вай худро мебинату меравад, ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна шахс буд. Аммо ҳар кӣ ба шариати комили озодӣ менигарад ва дар он побарҷо мемонад, вай на шунавандаи фаромӯшкор, балки иҷрокунандаи амал мебошад; чунин шахс дар кори худ баракат хоҳад ёфт. Яъқуб 1:23–25.

Агар мо ҳақиқатро дӯст дорем ва бинобар ин иҷрокунандаи Калом бошем, он гоҳ оинае, ки дар он менигарем, шариати комили озодист; аммо агар ҳақиқатро дӯст надорем ва баъд аз он роҳи худро пеш гирем, чунон ки онҳое ки бо Дониёл буданд, ҳангоми гурехтан чунин карданд, он гоҳ оина фақат инъикоси худӣ мост.

«Шариати Худо оинаест, ки инъикоси комили инсонро ончунон ки ҳаст нишон медиҳад ва симои дурустро пеши ӯ нигоҳ медорад. Баъзеҳо аз он рӯй мегардонанд ва ин тасвирро фаромӯш мекунанд, дар ҳоле ки дигарон бар зидди шариат лафзҳои таҳқиромез ба кор мебаранд, гӯё ки ин нуксонҳои хислати онҳоро шифо хоҳад дод. Вале боз дигарон, ки шариат онҳоро маҳкум мекунад, аз гуноҳҳои худ тавба хоҳанд кард ва ба воситаи имон ба ғазилатҳои Масеҳ хислати масеҳиро ба камол хоҳанд расонд». Faith and Works, 31.

Дониёл худро дар он рӯъёи ойинавор надид; ӯ Масеҳро дид, ки таҷассуми комили шариати комили озодии Яъқуб аст.

«Ҳаёти Масеҳ бар рӯи замин инъикоси комили қонуни илоҳист. Дар Ё ҳаёт ва умед ва нур ҳаст. Ба Ё назар кунед, ва шумо ба ҳамон сурат дигаргун хоҳед шуд, аз хислат ба

хислат». Signs of the Times, May 10, 1910.

Тасвири ҳайвон ҳайвонро инъикос мекунад, ва ташаккул ёфтани тасвири ҳайвон барои қавми Худо озмоиши бузург аст, ки ба воситаи он тақдири абадии онҳо муайян хоҳад шуд. Вақте ки калисоҳои протестантӣ ҳукумати Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико тахти назорати худ мегиранд, онҳо сурати он низоми калисоиву давлатӣро падида хоҳанд овард, ки қудрати папавӣ ҳамеша аз он истифода бурдааст. Дар ҳамаи давраи замон симои Масеҳ дар қавми охиразамонии Ё низ ба вучуд оварда хоҳад шуд. Бо вучуди ин, онҳое ки бо Дониёл буданд, рӯёро надиданд, зеро аз рӯё гурехтанд.

Ташаккули сурати Масеҳ боиси зоҳир гардидани ду табақаи парастандагон мегардад. Як табақа принципи инъикосро рад мекунад. Принципи инъикос бо оина муаррифӣ мешавад, зеро Масеҳ чизҳои воқеии заминро ба қор мебарад, то ҳақиқатҳои рӯҳонии осмониро ифода намояд.

«Дар таълими масалҳои Масеҳ ҳамаи принцип дида мешавад, ки дар рисолати ҳуди Ё ба ҷаҳон низ зоҳир буд. То ки мо бо хислат ва ҳаёти илоҳии Ё ошно гардем, Масеҳ табиати моро гирифт ва дар миёни мо сокин шуд. Илоҳият дар инсоният ошкор гардид; ҷалоли ноаён дар сурати намоёни инсонӣ. Одамон метавонистанд номаълумро ба воситаи маълум бишносанд; чизҳои осмонӣ ба воситаи чизҳои заминӣ ошкор карда шуданд; Худо дар шабоҳати одамон зоҳир гардид. Ҳамаи тавр дар таълими Масеҳ низ буд: номаълум ба воситаи маълум тасвир мешуд; ҳақиқи илоҳӣ ба воситаи чизҳои заминӣ, ки мардум бо онҳо бештар ошно буданд.»

«Навиштаҳо мегӯянд: “Ҳамаи ин чизҳоро Исо ба мардум бо масалҳо баён мекард; ... то он чи ба воситаи пайғамбар гуфта шудааст, ба амал ояд, ки мегӯяд: Даҳони Худо ба масалҳо хоҳам кушод; чизҳоеро баён хоҳам кард, ки аз бунёди ҷаҳон ниҳон нигоҳ дошта шуда буданд.” Матто 13:34, 35. Чизҳои табиӣ василаи чизҳои рӯҳонӣ буданд; чизҳои табиат ва таҷрибаи зиндагии шунавандагонӣ Ё бо ҳақиқи каломи навишташуда пайванд дода мешуданд. Масалҳои Масеҳ, ба ҳамаи тарз аз табиӣ ба Малакути рӯҳонӣ раҳнамоӣ намуда, ҳалқаҳои занҷири ҳақиқатанд, ки инсонро бо Худо ва заминро бо осмон муттаҳид месозанд.» Christ’s Object Lessons, 17.

Принципи рӯҳонии инъикос ба воситаи нигоҳ қардан ба оинае, ки Масеҳро муаррифӣ мекунад, ба амал меояд; ва азбаски рӯёи «мараҳ» рӯёи сабабовар аст, сурати Масеҳ дар оина сурати Масеҳро дар инсоният ба вучуд меоварад.

Гуфтан ин ки Иёлотӣ Муттаҳида ҳамаи чизест, ки рӯёро барқарор месозад, баробар аст ба гуфтан ин ки ҳайкали Дониёл ҳамаи чизест, ки Масеҳро барқарор месозад. Масеҳ ҳамаи касест, ки рӯёи хислат ва қори Худо барқарор месозад, ва зиддимасеҳ ҳамаи касест, ки рӯёи хислат ва қори худо барқарор месозад. Рӯё ҳамаи чизест, ки бо оина инъикос меёбад, ва рӯё аз ҷониби роҳзанон барқарор мегардад. Бад фаҳмидани тасвири ҳайвон, ба воситаи ҳамсон донишани тасвир бо ҳуди ҳайвони воқеӣ, хатҳои мувозиро ба вучуд меоварад.

Одами бетағйир худро дар оина мебинад, ё агар қонуни Худоро бинад ҳам, ба қонун беэҳтиромӣ мекунад, то аз талаботи он гурезад. Одами тағйирёфта Масеҳ ва қонуни Ёро дар оина мебинад. Иёлотӣ Муттаҳида бо нигаристан ба қудрати папағӣ ва нусхабардорӣ кардани он, барои қудрати папағӣ сурат месозад. Антихрист аз ҷониби Иёлотӣ Муттаҳида такрор мегардад.

Люцифер орзу дошт, ки бар тахтҳои сиёсӣ ва мазҳабии Худо нишинад.

Эй Люцифер, писари саҳар, чӣ гуна ту аз осмон фуру афтодаӣ! чӣ гуна ту, ки халқҳоро нотаъон мегардондӣ, бар замин сарнагун шудаӣ! Зеро ту дар дили худ гуфтаӣ: «Ба осмон сууд хоҳам кард, тахти худро болотар аз ситорагони Худо хоҳам бардошт; инчунин бар кӯҳи анҷуман, дар канораҳои шимол, хоҳам нишаст. Аз баландиҳои абрҳо болотар хоҳам баромад; ба Ҳазрати Аъло монанд хоҳам шуд». Ҳизқиёл 14:12–14.

Шайтон зиддимасеҳ аст, ва қудрати папағӣ низ ҷунин аст. Қудрати папағӣ дар калисо бар тахт нишаста, бар тахтҳои сиёсии Аврупо ҳукмронӣ мекард. Оинаи сабабии боби даҳуми Дониёл, вақте ки дар татбиқи рӯҳонии он дида мешавад, онҳоро, ки ба он менигаранд, ба сурати Масеҳ дигаргун месозад. Ин ҳақиқат хатти зиддимасеҳро ҳукмронӣ мекунад. Вақте ки миллате ё шахсе ба рӯёи оинавӣ менигарад, он таъсири сабабӣ ба вучуд меоварад, зеро сурати худро дар шахс ё миллате, ки онро тамошо мекунад, бозмесозад; ва ин ё сурати Масеҳро ба вучуд меоварад, ё сурати ҳайвонро. Ин ба ҳамон таъсире мутанозир аст, ки бо Дониёл намояндагӣ шудааст. Масеҳ аст, ки рӯёро барои Дониёл барпо намуд, ва зиддимасеҳ рӯёро барои Иёлотӣ Муттаҳида барпо мекунад, ҳангоме ки он сурати ҳайвонро ташкил медиҳад.

Мо ин андешаҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.